

Отиватъ за мачъ въ Илиенци. Още сега сж взели пози на „победители“. И пѣятъ победни „шлагери“. Младостъта иска своето. А какво ще ѝ се поднесе, това зависи отъ обществото — отъ семейството, отъ училището, отъ околнитѣ.

Предъ менъ и около менъ сж насѣдали рибари „вждичари“. Неспирно пушатъ и пиятъ сливовица. Едно плоско шише обикаля отъ ржка на ржка. Отъ любезностъ поканиха и менъ. Чудно имъ стана като отказахъ.

— И ти си — казва единъ балканджия — като насъ, пѣкъ не пиешъ. Ракията се пие за коветъ, за сила.

— Затова заспивашъ съ вждицата въ ржка, се обади за подбивъ неговия другаръ. Отрова приемъ, ама нѣма какъ. Съ лоши привички сме! — заключи каещиятъ се грѣшникъ, когато азъ вече ставахъ да излизамъ отъ вагона.

*

Курило. Познавамъ тази гара още отъ време, когато при нея имаше само една кръчма. Сега е цѣло селище. Тукъ има нѣколко нафтени мелници, фабрика за растителни масла, за гуми и голѣмата вжглищна електрическа юзина на София. И сума кжщи и дюкянчета съ полуселска и полуградска направа.

Предъ менъ заминаха нѣколко групи работници и служащи по желѣзницитѣ. Такива има много отъ селата Курило и Кжтина.

Вземамъ пжтя по пресъхналото корито на Кжтинската рѣка. Вдѣсно отъ рѣката сж минитѣ на неузрѣлитѣ още лигнитни вжглища и частъ отъ прочутитѣ землени пирамиди при селото Кжтина